

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2014. április

A Biblia Szövetség folyóirata

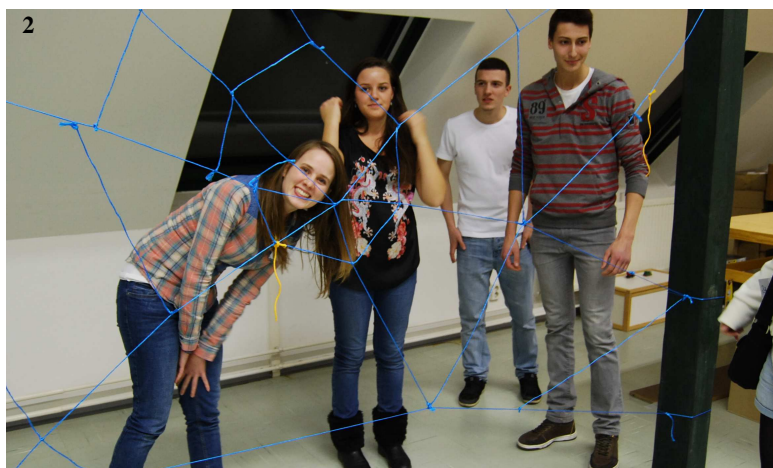
XXVI. évfolyam 1. szám

Ára: 350,- Ft

*„Gyertek hát, törvénykezzünk, azt mondja az Úr!
Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek...”*

(Ezs 1, 18)

BSZ ifjúsági szilveszter – 2013. (1-3. kép)

Péceli bibliaiskolások egy csoportja – 2014. március

MI ÚJSÁG A (KRÉTAI) GYÜLEKEZETBEN?

Pál apostolnak Tituszhoz küldött levelében hű képet kaphatunk egy régi keresztyén gyülekezet életéről. A gyülekezetet minden jel szerint Pál apostol alapította Kréta szigetén, amelynek

pogány lakói erkölcs-telen, zabolátlan, hedonista életvitelükről voltak közismertek. Nem egészen hízelgő az, ahogyan saját költőik közül valaki jellemezte őket: „A krétaiak mindig hazudnak, gonosz vadak, rest hasak” (1,12). Ennek ismeretében még jobban csodáljuk Isten szeretetét, hogy elküldte Krétára Pál apostolt, akinek igehirdetése nyomán Kréta lakói közül sokan megtértek, és ezen, a pogányok által lakott szigeten megjelenhetett egy keresztyén gyülekezet.

Ezt az érdekes levelet olvasva világossá válik, hogy bár a megtérés bizonyára komoly fordulatot hozott sok krétai ember életében, ez mégsem jelentette azt, hogy a pogányságból megtért emberek személyes- és gyülekezeti élete minden tekintetben rendbe jött. Bár feltehetően a krétai gyülekezet tagjainak jelentős többségét a megtért hívők alkották, mégis azt olvassuk, hogy régi természetük romlottságát, világiasságát, hitetlenkedéseit nem tudták egyik napról a másikra levetkőzni, sőt ilyen módon éltek a gyülekezetben is.

Abból ugyanis, hogy Pál, a Krétán hagyott munkatársát, Tituszt arra kéri, hozza rendbe a gyülekezet dolgait, egyértelműen arra következtethetünk, hogy a gyülekezetben rendtelenség

fejetlenség uralkodott, azaz ki-ki azt csinált, amit akart. Ha pedig valaki szóvá tette a helytelen dolgokat, talán ezt mondták: Kinek mi köze hozzá? Sőt, minden jel arra enged kö-

krétaihoz hasonló. Vagy talán még rosszabb? Az bizonyos, hogy Isten népe ma is pogány környezetben él, és ennek a pogány világnak gondolkodásmódja, erkölcsi lazasága egyre gyakrabban

megjelenik korunk keresztyén gyülekezeteiben is. Számtalan gyülekezeti tag gondolkozik pl. az igazságról, a hazugságról, a válásról, a heteroszexuális vagy egyenmű partnerkapcsolatokról, a pénzügyi csalásokról ugyanúgy, mint korunk nem keresztyén (posztmodern) embere. Ez pedig rányomja bélyegét egy-egy gyülekezet vagy felekezet belső életére. Ha pedig valaki ma elkezdene komolyan venni a Titusznak adott utasítást, hogy ti. „az elintézetlen ügyeket hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket...” (1,5), akkor megtapasztalná, hogy már a presbiterek evangéliumi keresztyén mérce alapján történő kiválasztása sem egyszerű feladat.

LUKÁTSI VILMA: AZ ALKU

Sóhajt a szél a Mamré tölgyesében,
pedig a tölgyes nincsen már sehol,
eltemette az idő homokja
a mulandóság mélyén valahol.
De a szél, amely a port ráhordta,
a szél időtlen.

És ma is beszél Isten.

– Ábrahámmal, veled vagy velem?
Ki tudja azt, ha zúgni kezd a Szél?

Ábrahám az élmény melegével
az őt megáldó Úrral szemben áll,
aki elindult.

Kérdéssel marasztja:

– Ötven igazért is eljön a halál
a gonoszokkal együtt, mondd, Uram!
(A merészségtől hangja megremeg)
zendül a szél a Mamré tölgyesében:
– Ötven igazért megkegyelmezek!

Aki szelet vet... az időtlenségben
viharra váló nagy hitet arat:

– S ha az ötvennek csak öt híja van,
akkor megvonod irgalmadat?
Irtózva tekint Sodoma felé,
ott lakik Lót és családja: rokon,
nem osztozik a város bűnében,
s ítélet lesz ott túl a dombokon.

Sóhajt a szél a Mamré tölgyesében:
– És ha csak negyven igazat találsz?
– Ha találok, a negyven igazért
a város elkerüli a halált!

Izzó szén a lélek rostájában:

– És ha csak harminc igaz lesz, Uram?
– Ha találok ott harminc igazat,
ítélet nélkül visz tovább utam!

Zúg már a szél a Mamré tölgyesében,
mert ahogy fogy a szám, úgy nő a hit:
– És ha húsz, Uram,

de ha annyi sincs,

csak tíz igaz... tíz ér még valamit?

Nem volt tíz igaz.

Elveszett a város.

A füst és pernye ma is fojtogat,
ha megszólal a lelkiismeret,
és megkérdézi: van-e tíz igaz?

A lelkünk mélyén

vergődik a kérdés,

és megdöbbenő rá a felelet:

– A Golgotán ért véget az alku!

Nem volt tíz igaz.

Csak Egyetlenegy!

vetkeztetni, hogy még a különféle erkölcsi lazaságokat is elfogadhatónak tartották. Ezt, az egész gyülekezet életére kiható zavaros helyzetet kellett Titusznak rendbe hoznia, ami bizonyára fáradtságos és hálátlan feladat volt.

ÉS NAPJAINKBAN?

A krétai helyzetről kapott beszámolót olvasva szinte kikerülhetetlen a kérdés, hogy mi a helyzet azokban a gyülekezetekben, ahol mi élünk. Hiszen a társadalmi környezet és az erkölcsiség a

A KRÉTAIAK HÍVÓK VOLTAK?

Ahol ma megismétlődik a krétai helyzet, és valaki keresni kezdi a rendtelenség és fegyelmezetlenség okát, hamar megszüli (főleg körinkben) azt a választ, miszerint minden baj oka az, hogy a gyülekezet tagjai vagy presbiterei nem megtért emberek. Hiszen a megtért ember nem gondolkodik, és nem viselkedik úgy, ahogyan azokban a bizonyos gyülekezetekben gondolkodnak, viselkednek.

A Titusznak írt levél azonban ezt a kegyes érvelést radikálisan romba dönti, ugyanis a krétai gyülekezet tagságának döntő többsége megtért emberekből állt. Ezek az emberek megkeresztelkedtek, ma úgy mondanák: „döntöttek Jézus mellett”. Hitték, hogy Jézus keresztdozatáért bűneiket Isten megbocsátotta, és vállalták azt, hogy a pogány világban Isten népéhez (Krisztus egyházához) tartoznak. Ha tehát valaki mégis arra intette őket, hogy laza és szentségtelen életvitelükből is térjenek meg, akkor nyugodtan felelheték, hogy kegyelmet nyert, megtért emberek.

Valószínűleg sok gyülekezeti tag, presbiter, esetleg lelkipásztor ma is vérig sértődne, ha életvitelüket látva bárki megkérdőjelezné megtért voltukat.

A bibliai megtérés fogalma és tartalma mára hatalmas változáson ment keresztül. Ha valaki kicsit buzgóbb vallási érdeklődést mutat, kezébe veszi a

Bibliát, talán még úrvacsorát is vesz, hamar megtért embernek nyilvánítják, arról nem is szólva, ha az illető megtanulta az „uram, uramozás” kánaáni nyelvét.

A KEGYELEM TERMÉSZETE

A levél későbbi részéből arra következtethetünk, hogy a krétai megtértek félreismerték, félreértették a Krisztusban megjelent kegyelmet. Pontosabban azt a kegyelmet, amit Isten – Krisztus áldozatáért – a bűnösnek ingyen kínál. Minden jel szerint félreértették az „ingyen” kegyelem természetét. Azt, hogy a kiválasztó és üdvözítő kegyelem nem jogosít fel senkit sem a passzivitásra. Még kevésbé arra, hogy az ember, megtérése után a maga akarata szerint éljen, mondván, hogy az ingyen kegyelem úgysis eltörli minden bűnömet. Korunk hívő, keresztyén emberének egyik nagy tévedése az, amikor azt képzelet, megtérése után, a bűnbocsánat

elfogadását követően, úgy élhet és viselkedhet, ahogy éppen kedve tartja. Ez a krétai szindróma tehát ma is él.

Pálnak a Titusshoz írt leveléből viszont egyértelműen kiderül, hogy a jól értett és hittel elfogadott kegyelem, soha nem enged passzivitásba, sem erkölcsi lazaságba süllyedni. Más szóval: a hívőkben lakozó Szentlélek úgy nevel bennünket a szent életre, hogy vagy megszomorodik, és ez mindig a hívő élet nyomorúságát eredményezi, vagy pedig a szívünkben azt az égető kérdést támasztja, hogy „Mi az, ami kedves az én Megváltó Uramnak?”. A kegyelem kegyességre, azaz az Úr Jézus kedvében járásra készítet. És ez az egészséges keresztyén gondolkodás és életvitel lényege.

Folyóiratunk jelen számát ezért ennek a kérdésnek megválaszolására szenteljük: Mire tanít, serkent és nevel bennünket a kegyelem?

Dr. Sípós Ete Álmos / Tápiószele

AZ ELFOGADOTT KEGYELEM MINDIG BOLDOGGÁ TESZ

A vezércikkben megismerkedhettünk a krétai gyülekezet súlyos belső problémáival. Az apostol a gyülekezet különböző rétegeinek szívére helyezi, hogy milyen jótettekre törekedjenek, és milyen bűnöket kerüljenek. Sőt, rámutat arra is, hogy pontosan miért tegyék a jót és kerüljék a rosszat – egyszóval, miért éljenek szentül? „Mert az Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek...”

A KEGYELEM FORRÁSA

Azt olvassuk az Igében, hogy „...megjelent az Isten üdvözítő kegyelme...” Isten örök érvényű törvényét az embernek adta, amit az ember megszegett. Ezért bűnös Isten szemében, és mint bűnös, méltó Isten igazságos, kárhozható ítéletére, ami már el is hangzott felette: „a bűn zsoldja a halál” (Rm 6, 23a). Csak egyetlen személy kegyelmezhet meg a halálra ítélt bűnösnek: az, aki ellen vétkezett, és aki igazságosan elítélte, vagyis az élő Isten. S itt válik, emelkedik ki fénylőn az apostol szavai-

ból Isten drága neve: „...mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme...” Annak a személyes és végtelen szuverén, szent Istennek a kegyelme jelent meg, aki ellen vétkeztünk, és aki igazságosan elítélt minket az örök kárhozatra. Magunknak nem bocsáthatjuk meg az ellene elkövetett vétkeinket, és nem háríthatjuk el fejünk fölül a kárhozható ítéletét. Más ember sem oldozhat fel az Isten ellen elkövetett vétkeink alól, és nem szabadíthat meg a kárhozatból. Egyedül Isten teheti meg, aki ellen vétkeztünk, s íme: az ő kegyelme jelent meg. Áldott legyen a neve!

A KEGYELEM VALÓSÁGA

A kegyelem Isten örök tulajdonsága, amit azonban egyes-egyedül Jézus Krisztusnak a golgotai kereszten bemutatott áldozatáért gyakorol az arra teljességgel méltatlan, születésétől fogva ellene lázadó emberen úgy, hogy annak ezért semmit nem kell tennie. Nincs szó, ami leírhatná Isten kegyelmének, irgalmasságának, szerelmének és jóindulatá-

nak csodáját, amit a bűnösök egyáltalán nem érdemelnek, de amiben, kizárólag Jézus keresztdozatáért, mégis részesíti őket. Az ember Isten kegyelmére szorul, de semmit nem tehet annak érdekében, hogy ezt megkapja. Isten mégis ezt gyakorolja vele szemben – egyedül Jézus golgotai helyettes, engesztelő áldozatára tekintettel. Az isteni kegyelem csakis Jézus vére érdeméért lehet a miénk. Áldassék az Isten, aki nem csak szent, nem csak igazságos, hanem kegyelmes is!

A KEGYELEM FONTOSSÁGA

Vegyük észre, hogy Pál, az isteni kegyelemnek üdvhozó, üdvözítő jellegét állítja hangsúlyozottan olvasói figyelmének központjába: „...megjelent az Isten üdvözítő kegyelme...”! Ezzel a kegyelemnek azt a sajátosságát emeli ki, hogy az megmentő kegyelem. Érezhető az a belső lelkesültség, csodálat és elragadottság, ami itt átjárja az ihletett apostol lelkét: az üdvözítő kegyelemről beszélek, aminél nincs

csodálatosabb! Ennek mérhetetlen súlyát nem tudja felfogni és megérezni az, aki nem hiszi, hogy halálos veszélyben forog, és ezért megmentésre szorul. Pedig minden emberre igaz, hogy Isten ellen lázad, megszegi törvényeit, és ezért kimondatott felette az örök kárhozatról szóló ítélet. Ennek következtében soha nem láthatja meg Istent, és nem részesülhet semmi áldásából. Ebből a nyomorult helyzetéből, az örök kárhozataból ragadja ki, és az üdvösségbe menti át az üdvözítő, megmentő kegyelem. Az örök istennélküliség, istengyűlölet, kárhozat és halál állapotából – aminél nincs szörnyűbb – menekül meg az ember, ahonnan Isten átviszi a vele való szeretetközösségbe – aminél nincs csodálatosabb! Semmi más nincs, ami ezt az állapotváltozást elő tudná idézni, egyedül Isten üdvözítő szeretete. A kegyelem üdvözíti a magukat üdvözíteni nem tudókat. Megmenekülést biztosít a menekülésre képteleneknek. Istennel való közösséget biztosít azoknak, akik maguktól nem találják rá, így örök boldogságot ad az örökre boldogtalanoknak. Mert az üdvözítő kegyelem – boldogító kegyelem is. Hiszen nincs boldogabb ember annál, aki Jézus érdeméért üdvözítő kegyelmet nyert. Hogy is ne lenne boldog az, aki egy csapásra megmenekült az örök kárhozat szörnyű fenyegetésétől, megbékélt Istennel, és visszakapta Isten minden áldását!

A KEGYELEM MEGJELENÉSE

Pál rámutat arra is, hogy az Isten üdvözítő kegyelme: „...megjelent...” Isten kegyelme ebben a világban megjelent Jézusban, aki személyesen ragyog az evangéliumban. Az ő örök isteni személye ragyog, aki valóságos emberre lett, aki meghalt és feltámadt harmadnapon, felment a mennybe, és ül az Atya Isten jobbán, ahol életművéről helyesen beszélnek, és rámutatnak helyettes engesztelő áldozatának előzményeire, következményeire, ott, ebben a különlegesen páratlan információban, mintegy kézzelfoghatóan megjelenik az Isten üdvözítő kegyelme. A megjelent szóval Pál nem karácsonyra utal első sorban, hanem arra az eseményre, amikor a krétaiak hallották keresztyén

evangélistáktól a Jézus Krisztusról és művéről szóló örömhírt. Ugyanerre az eseményre utal a Tit 3,4-ben is: „De amikor a mi üdvözítő Istenünknek jó volta és az emberekhez való szeretete megjelent...” Hála legyen az Istennek, hogy ő nem rejtette el az emberek elől üdvözítő kegyelmét, hanem megjelentette, felragyogtatta, kézzelfoghatóvá tette és felkínálta azt – Krétán is és azóta minden helyen – Jézus örömhírében. Ezek szerint az üdvözítő kegyelem nem a sákramentumokban és nem a római katolikus ún. szentségekben rejlik. Ezekben nincs kegyelem, ami megtisztítana, ami üdvözítene – bárhogy is bizonygatják némelyek ennek ellenkezőjét, azt a téveszmét terjesztve, hogy elég ezekben részesülni, és ettől máris a megkereszteltké, vagy az úrvacsorázóké, esetleg áldozóké a kegyelem. Nem! Az Isten üdvözítő kegyelme az Úr Jézus Krisztus evangéliumában jelent meg, és van jelen a világban – mert az evangélium hordozza őt. Tehát, amikor azt hirdetik, hogy

FÜLE LAJOS AZ ISTEN IJÁN

Mások javára küldettünk ide,
s bűgöcsigaként forgat az idő
egy helyben, önnön tengelyünk
körüli...

Tán szép e szédült forgás, de soha
nem visz előre. Boldogabb, aki
nyílként az Isten íjára feszül
s száll, száll... mutatva az irányt
s a célt...

„úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16) – akkor ebben az információban (Jézus földi ittlétekor és ma is) megjelenik a világban Isten üdvözítő kegyelme. Isten ezzel a megmentő akarattal keresi meg ádáz ellenségeit, akiket már igazságosan kárhozatra ítélt. Ebben közli velük, hogy Fiának, Jézusnak a kereszten kiontott véréért, odaáldozott életéért megbocsátotta bűneiket, örökre igazakká nyilvánította, és alkalmassá tette őket a vele való szövetségre, szeretet-közösségre. Nem kárhoznak el, hanem élhetnek örökre vele. S ezzel az evangélium-

mal munkálkodik is azon, hogy a megszólítottak higgyenek benne.

Ragaszkodunk ahhoz, hogy csak a Krisztus- és ezért kegyelem központú ige hirdetésben, és csakis ebben ragyog Isten üdvözítő kegyelme a világban. Ezért elfogadhatatlan az a sok esetben szószékről hirdetett, és „evangéliumnak” titulált hazugság, miszerint: „Isten mindenkit szeret, és ezért nem kárhoztat el senkit”. Aki ezt állítja, az elvette az örömhír lényegét, megfosztotta a benne megjelent üdvözítő kegyelemtől, és ezzel üdvözítő erejétől is. Továbbá megfosztja a bűnösöket attól a kegyelemtől, ami üdvözítene őket. S végül: nyílt támadást intéz Istent dicsősége ellen! Pál apostol tudatosan védte a tiszta, eredeti evangéliumot minden hozzáfűzéstől, lebutítástól, azaz megcsontítástól, mert tudta, hogy ebben jelent meg, és vált kézzelfoghatóvá Isten irgalmassága a bűnösök javára és neve dicsőségére. Napjainkban ott tartunk, hogy történelmi protestáns felekezetekben védeni kell ezt az eredeti és igaz örömhírt, rámutatva ezernyi módon történő elferdítésére, meghamisítására. Megtesszük ezt örömmel, abban a tudatban, hogy az üdvözítő kegyelem csakis Jézus Krisztus evangéliumában hozzáférhető az elveszett bűnösöknek, és ez szolgálja Isten dicsőségét. Hisszük, hogy ehhez az evangéliumhoz egészen különleges módon hozzákapcsolódik maga feltámadott Jézus is! Úgyannyira, hogy az örömhírt hirdetve őt hirdetjük! Az evangéliumba vetve hitünket, őbenne bízunk. Azt befogadva őt fogadjuk szívünkbe. Őt, akiben miénk az Isten üdvözítő kegyelme! Áldott legyen Isten a megjelentetett kegyelméért!

A KEGYELEM CÍMZETTJEI

Az apostol azt írja, hogy „...megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek...” De az a tény, hogy az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek megjelent, még véletlenül sem jelenti azt, hogy mindenkit üdvözíteni is fog. A kifejezés csupán arra utal, hogy a világban élő mindenféle bűnös, elveszett embernek megjelent, felragyogott az Isten üdvözítő kegyelme. Isten nem volt személyválo-

gató! Még azoknak a krétaiaknak is megjelent a kegyelme az evangéliumban, akik önmagukat úgy jellemezték, hogy „hazugok, gonosz vadak, rest hasak”. De megjelent az evangéliumban rejő üdvözítő kegyelem zsidóknak és pogányoknak, még nekünk, magyaroknak is! S megjelenik ma is mindenféle embereknek: értelmiségieknek és kétkezi munkásoknak, időseknek és fiataloknak, gyerekeknek és aggastyánoknak, heteroszexuálisoknak és ho-

moszexuálisoknak, magányosoknak és családosoknak, elrontott életűeknek és konszolidáltabban élőknek, a szomszédoknak, a munkatársadnak – mindenféle rendű és rangú, nemű és nyelvű embernek! Az üdvözítő kegyelemnek az evangéliumban való megjelenése biztosítja, hogy mindenki megismerje és hittel elfogadja azt. Merthogy az örömhír mindenkori címzettjei az evangéliumot és a benne rejő kegyelmet csakis hit által fogadhatták el. Nem

a szájuk által, nem a szemük által, hanem egyes-egyedül hit által. Aki hit által befogadta a jó hírt – azzal és abban a szívébe fogadta az üdvözítő isteni kegyelmet, sőt, magát a kegyelem kiérdemlőjét és hordozóját: a názáreti Jézust, aki azonnal elkezdte a benne hívőt szentségre ösztökélni. Mert ő – az evangéliumban befogadott üdvözítő kegyelem – hatalmasan munkálja népe megszentelődését.

Sípos Ete Zoltán / Szeged

A KEGYELEM ÖNMEGTAGADÁSRA NEVEL

Miért is olyan mellbevágó a Biblia önmegtágadásról szóló üzenete? Miért vált ki az emberekben oly sok ellenkezést? Erre keressük a választ az alábbiakban.

I. Van ember, aki a bűnös világgal való belső egysége miatt idegenkedik az önmegtágadástól.

Gondoljuk csak meg, miért rémült meg annyira Félix, a római helytartó, amikor az önmegtágóztatásról hallott?¹ A hedonizmus, amiben felnőtt, és ami életstílusává vált, merőben más világot jelentett, mint ami újként körvonalazódott előtte. „Szakítsd le a nap gyümölcsét!”² – eddig eszerint élt. „Éld ki vágyaid követelését, engedd szabadjára ösztöneidet és kívánságaidat!” – ez az élet célja és értelme.³ Ezt az életfelfogást Pál is ismerte és leleplezte: „Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk” (1Kor 15,32/c). Bizony, nem lehet úgy Krisztust követni, hogy a világnak nem mondtunk búcsút előtte. Nem lehet két Úrnak szolgálni. Ezt csak sántikálásnak nevezi a Biblia, nem Krisztus-követésnek (1Kir 18,21).

II. Van ember, aki az önmagával való együttaladás miatt rémül meg az önmegtágadástól. Ti. teljes belső meggyőződése szerint jó, amit tesz, és másként nem is tudja életvitelét elképzelni. Egyszerűen arról van szó, hogy nem akar saját magától elszakadni.

A pogány világban is voltak erények, így az önmérséklet, a lemondás, ami az

ember saját jellemének tisztulását és nemes célok felé fordulását eredményezte. (De ez esetben szó sincs Krisztusról, Isten országáról vagy egyébről. Egyszerűen a földi, evilági élet jó és rossz közti harcában tűnik fel egy-egy értékes elem.) Mindez ebben a zárt, Istennel nem számoló világban valósul meg, és ott is marad lelki, erkölcsi eredményeivel együtt. És azokkal együtt el is vész, ahogyan azt a Szentírás megfogalmazza: „Elmúlik ez a világ és annak

SIKLÓS JÓZSEF AMIT NEM ÉRDEMES

Túl sokat törődni önmagunkkal.
Inkább családunkkal – és tovább:
barátainkkal, városunkkal,
falunkkal,

gyülekezetünkkel, szegénnyel,
beteggel,
így-úgy segítségre szorulókkal,
vesztükbe rohanó emberekkel.

Gyógyítással, ha társunk merő seb.
Hivatásunkkal, napi feladattal:
Égi Atyánknak vagyunk felelősek.

Elgyönyörködni eredményeinken,
újrakönnyezni sérelmeinket?
Fecsérelt idő. Nem ezt várja Isten.

Csigaházból kibújva nyílik távlat.
Az Úré vagyunk, sosem magunkéi.
Közülünk senki sem él önmagának.

kívánsága” (a jóra való kívánsága is!) – 1Jn 2,17.

Sok pozitív döntés születik ma is az ember lelkében. A humanista pszichológia ezeket az emberi lehetőségeket erősíti és tárja fel: az emberben levő jó választása sok mindenre megoldás, de egyfelől mindez az emberen belül marad, nem jut be hozzá az isteni. Isten természetfeletti, nem evilági megoldásaitól távoli terület ez. Másrészt nem Istenhez, hanem saját magához, az óemberéhez köti magát (amitől éppen el kellene szakadnia – hiszen egyedül ez a szabadulás útja). Ráadásul olyan mértékben megerősödik a belső (születéstől fennálló) kötődés, hogy egyre nehezebb lesz tőle megszabadulni.

III. Olyan embert is ismerhetünk, aki a vallásossága, kegyessége miatt rémül meg az önmegtágadástól. Megértve Krisztus igényét: „Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20), megrémül és összezavarodik. Azért nem tudja megtenni a döntő lépést, mert eddig vallásos lemondásaiban önmagát teljesítette, és az önmegtágóztatást saját maga megélevenítesére használta, ezek növelték vallásos óemberét, farizeusi kegyességét. Azért nem evett, hogy ő nemesbedjen, ő maga legyen fényesebb, erősebb. Így történt ez Izráellel a pusztában: „Meghízott Jesurún...” (5Móz 32,13)⁴

Ézsaiás próféta is ostromozta azt a fajta kegyességet, amikor azért tett vagy nem

tett valaki valamit, hogy kegyesnek lássák az emberek.⁵

Sok vallásos tévelygő ember azért lett aszkéta, hogy így szerezze meg üdvösségét, azért vonult el a világtól, hogy nemes gyakorlatot hajtson végre, de közben nem Krisztust valósította meg, hanem saját vallásos ömberét.

Ezért folyt a harc a böjt körül a Reformáció során is. Zürichben is azért böjtöltek a középkor vallásossága szerint, hogy így szerezzenek érdemeket maguknak: önigazságot az emberek és (esetleg) Isten előtt. Zwingli ezt a hamis önhízlalást pukkasztotta ki, amikor barátja, Froschauer nyomdász házánál nagyböjt idején virsli-vacsorát rendezett, és evett!

- Az üdvösséget nem lehet megvalósítani és kiérdemelni. Az már készen van Krisztusnál, aki drága vérével megszerezte a Golgotán;
- Lemondásaink, önmegtartóztatásunk önmagukban még nem szükség-szerűen jelentik a szent életben járást és megszentelődést, ha azok öncélúak, érdemszerzők, saját erőből történnek és emberek elvárásainak akarnak megfelelni;
- Így ezek a önfényező vallásos cselekedetek valójában nemhogy segítenek, hanem inkább ártnak. Mert azt mondja az ige, hogy ami nincs hitből, bűn az (Rm 14,23).
- Az önmegtartóztatásról keletkezett írbe nem Krisztus és a krisztusi új ember

lép be, hanem az ömber, akinek pedig már nem lenne létjogosultsága a krisztusi életben.

- Nem a kegyelem nő, hanem Jesurún hízik.

IV. Ezért meg kell ismernünk, hogy mi a keresztyén önmegtartóztatás!

1. Krisztus iránti szeretetből fakad. Olyat nem akarok tenni, amivel őt megszomorítom. Mert akit igazán szeretek, azt nem akarom megbántani.

2. Krisztus igaz ismeretéből fakad. Ha megismerjük Krisztus kibeszélhetetlen gazdagságát, akkor minden más elértéktelenedik. Ezért mondta Pál a Fil 3-ban, hogy a Krisztus ismerete⁶ a nagy mozgató erő az eddigi ragyogó dolgok megtartóztatására.

3. Isten kétség bennünket a hozzá való igazodásra, mint a puritán Samuel Rutherford imádságában olvassuk: „– Óh, bárcsak Krisztus az én akaratomat az ő akarata alá vetné!”⁷

4. Az igazi önmegtartóztatás a kegyelem erejéből fakad. Isten munkálja bennünk a változást rajtunk keresztül, bennünk, vagyis ő képesít minket a szent életre.⁸

Alföldy-Boruss Dezső / Budapest

*

Jegyzet: **1.** Tulajdonképpen három dologról hallott Félix (Csel 24,25), az Istenben levő igazságról (dikaiosüné), önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről. Mind a három réműlettel töltötte el. Tehát nem Isten

ítéletétől rettent meg csupán, hanem az első kettőtől is. Hallott Isten tökéletes igazságáról, aminek soha nem felelhet meg, és aminek soha nem is akar megfelelni, mert akkor önmegtartóztató életet kellene élnie, mivel csak saját igazságának romjai fölött lehetne szó Isten igazságáról. **2.** Carpe diem. **3.** Noha ezekben az években az epikureusok filozófiailag mindezt még nem hirdették ilyen nyíltsággal, mint későbbi követőjük, Lukretius, de már eszerint éltek. **4.** „Még hízott Jesurún, és rúgódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhásjasodtál. És elhagyta Istent, a Teremtőjét, és megvetette üdvösségének köszikláját.” 5Móz 32,15. **5.** „Hát ilyen az a böjt, amelyet én kedvelek, és ilyen az a nap, amelyen az ember a lelkét gyötöri? Ha lehajítja fejét mint a káka, és zsákot vesz föl, és hamut terít maga alá, azt nevezed te böjtnek és az Úr kedves napjának?” (Ézs 58,5) **6.** „De amik nekem egykor nyereségek voltak, azokat kárnak ítélem Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének gazdagsága miatt, akiért kárba veszni hagytam és szemétnék ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.” (Fil 3,7-8) **7.** Samuel Rutherford, Levelek (Briefe von Rutherford, Basel, 1863. 112. o.) **8.** „Azért, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nemcsak jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.” (Fil 2,12-13)

A KEGYELMET SZERZŐ JÉZUS CÉLJA

Egy frissen hitre jutott asszony bibliáórán megkérdezte, hogyan lehetséges az, hogy bennünket, keresztyéneket a Biblia „szent nemzetnek” nevez (1Pt 2,9). „Nem túlzás ez, amikor tudjuk, hogy tele van az életünk bűnnel? Tökéletesek azért mégsem lettünk!” – folytatta tovább testvérünk a gondolatot. A lelkes örült a probléma felvetésének. Nem csak azért, mert ritkán tettek fel ehhez hasonló kérdést a gyülekezetben, hanem azért is, mert a gondolat megfogalmazásában kifejeződött, hogy az asszony komolyan veszi Jézus követését. Nem

csak azt értette meg, hogy Jézus Krisztus az ő bűneiért is meghalt a kereszten, hanem foglalkoztatta az ajándékba kapott bűnbocsánat utáni élet is.

Sokan nagy örömmel fogadják el a bűnbocsánatot, és lelkesen odaszánják magukat Jézus követésére, később azonban elbizonytalanodnak, megkérdőjelezzik elkötelezettségük valós voltát, vagy egyszerűen csak alábbhagy lelkesedésük, és úgy tekintenek az engedelmes életre, mintha az csak valami ráadás lenne Jézus követésében. Miért van ez?

Röviden és egy kicsit dogmatikusan fogalmazva azért, mert gyakorlatilag elváltatják a megigazolást a megszentelődéstől. Holott Jézus Krisztus áldozatának egyik célja éppen az, hogy népének új identitást szerezzen, mégpedig azáltal, hogy immár őhöz tartozunk és a tulajdonai vagyunk. Ennek a válasznak a megtalálásában segítenek nekünk a megtalálásában Tituszhoz írt levél 2,11–14. versei, különösen is a 14. vers, amelyben a kegyelmet számunkra megszerző Jézus céljáról olvashatunk. Pál apostol ebben a szakaszban kétszer is hangsúlyozza, hogy kegye-

lemből van üdvösségünk, és ebből Istennek tetsző, neki engedelmes élet következik. Először úgy fogalmaz, hogy Isten üdvözítő kegyelme megjelent, és ennek nevelő szándéka van (11. v.), majd gondolatmenetének végén, a 14. versben szinte ugyanezt ismétli meg, csak most már részletesebben kifejtve. Isten kegyelme személyesen Jézus Krisztusban jelent meg. Ő önmagát adta értünk, méghozzá azzal a kettős céllal, hogy (1.) megváltson minket minden gonoszástól (szó szerint: törvényteleniségtől), és (2.) megtisztítson bennünket a saját maga népévé, amely jócselekedetre törekszik.

A következőkben a 14. vers több, aprónak tűnő, ám fontos részletére is felfigyelhetünk. Pál három rövid szóba tömöríti mindazt, amit Jézusról az evangéliumok leírása alapján ismerünk: önmagát adta értünk. Eljött erre a világra, hogy bemutassa nekünk Istent, akit menyeyi Atyánknak szólíthatunk. Egy ókori kivégző eszközön, a kereszten életét adta értünk, magára véve azt a büntetést, amit mi érdemeltünk volna, majd feltámadt a halottak közül, hogy az örök élet reménységét nekünk adja. Önmagát adta értünk – fogalmaz tehát Pál tömören. Más levelében is használ ehhez hasonló rövid megfogalmazást, de ebben a versben különös hangsúlyt kap az aktív mondat szerkesztés (ellentétben pl. a Rm 4,25. versével, ahol ez szerepel: „halálra adott bűneinkért...”), ezzel is hangsúlyozva Jézus tevőleges, önkéntes, önfeláldozó szeretetét irántunk és engedelmisségét az Atya iránt. Az apostol arra törekszik, hogy ezzel a három szóval felidézve Jézus életének főbb állomásait, Titust, és rajta keresztül a krétai gyülekezet tagjait emlékeztesse, hogy Jézus Krisztus értük történt áldozatának részeseivé téve őket, újra átélhessék annak valóságát. Hiszen azt az áldozatot Krisztus önként hozta meg értük. De minket, akik hívó emberként olvassuk ezeket a szavakat, szintén emlékeztet ez az ő személyes szeretetének elkötelező voltára.

Továbbá, Jézus halála által szabadított meg a bűn büntetésétől, amit jogosan érdemeltünk volna. A megváltás azonban a bűn uralma alóli szabadulást is jelent. Nem vagyunk többé kiszolgáltatva a bűn erejének és uralmának, tehát képesek vagyunk nemet mondani a kísértésnek és határozottan elfordulni

bűneinktől. Az igazi megtérés magával hozza az engedelmes élet utáni vágyakozást. Ugyanaz a kegyelem, amely az üdvösségünket elkészítette, azt munkálja bennünk, és arra indít minket, hogy tagadjuk meg az istentelen életet. Ha ugyanis valóban megtapasztaltuk Isten kegyelmét, akkor nemcsak a bűneink bocsánatát, hanem a bűn uralma alóli való felszabadulást is átéljük. Kálvinnal szólva: „Krisztus kegyelme szükségképpen hozza magával az élet megújulását, hiszen akik még a bűnnek szolgálnak, hiábavalóvá teszik a megváltás jótéteményét. Márpedig ő azért szabadított meg minket a bűn szolgaságából, hogy az Isten igazságának szolgáljunk.”

A 14. vers következő felismerése, hogy a bűneinktől való elfordulásnak Krisztushoz való odafordulást is kell jelentenie. Aki csak elfordul, de nem fordul oda, annak a bűn és a bűn elleni harc marad az élete központi kérdése, és valószínűleg nem látja, hogy milyen kiváltságnak a részese lett. Jézus azért halt meg, hogy megváltott népe – amely kivétel nélkül minden egyes megváltottját magába foglalja – megtisztított is legyen, tehát alkalmas a vele való közösségre, és ebből következően a neki való szolgálatra. Nem véletlen, hogy már az ószövetségi Dávidnak is ez a nagy kérdése a 15. zsoltárban: „Uram, ki lehet sátrának vendége? Ki tartózkodhat szent hegyeden?” Ezzel tulajdonképpen azt kérdezi, hogy „Uram, ki élhet közösségben veled?” A rákövetkező versekben adott választ így foglalhatjuk össze: az, aki szentül, tisztán él. „De ki tud így élni közülünk?!” – kérdezhetik sokan. Ezt csakis Isten végezheti el bennünk, ahogy erre már ott, az Ószövetségben is szép ígértét adta Ezékiel próféciájában (37,23.28), és ahogy Jézus Krisztus ezt értünk beteljesítette. Elvégzett igazság, hogy így lettünk Isten ószövetségi népének közvetlen utódai, és az Újszövetség választott népe, „szent nemzete”. Hogy ebből mi mennyit érzékelünk? Bizony az Úr Jézussal való közösségből mi annyit tudunk valóságosan és személyesen is átélni, amennyit a megszentelődésből a magunkévá teszünk, vagyis amilyen mértékben engedelmesek tudunk lenni.

Aki azt állítja, hogy elfogadta Isten kegyelmét, de ennek ellenére minden-

féle engedetlenségben él, saját életében szemet huny a bűn felett, az arról tesz bizonyosságot, hogy valójában nem törődik Jézus érte is hozott áldozatával. Ismét csak Kálvint idézve: „méltatlanság volna, ha újra ugyanaz a szenny mocskolna be minket, amelytől Isten Fia az ő vére által megtisztított”. Isten választott népe, amelyet Krisztus halálával vásárolt meg, olyan nép, amely jócselekedetekre törekszik, az eredeti, páli szöveg szerint „buzgó a jócselekedetekben”. A kegyelem buzgalomra nevel bennünket, hogy érte éljünk, aki életét adta értünk.

Dr. Komlósi Péter Attila / Siklós

*

Felhasznált irodalom: Kálvin János, A pásztori levelek és a Filemonhoz írt levél magyarázata, (Budapest, 2012), G. W. Knight III, The Pastoral Epistles, NIGTC, (Cambridge, 1992), P. H. Towner, The Letters to Timothy and Titus, NICNT, (Cambridge, 2006), J. Stott, A Timóteushoz írt első levél és a Tituszhoz írt levél, (Budapest, 2000.)

PECZNYÍK PÁL
CSODA A TENGERTEN

Jézus, Megváltóm, Mesterem,
megláttalak a tengeren!
Segíts hajómból kiszállni,
s hatalmadból vízen járni!
Szemem csak tereád nézzen,
Veled járhassak a vízen!
Szívemben ne legyen kétely,
ne merüljek: miként Péter
Vészes hullámokat látva,
merülni kezdett a lába,
jobb kezeddal felemeltem,
őt, a bárkába vezettetted.
Tanítványok – téged látva –
arcára vetült a hála.
Tengervihar lecsendesült,
félelmük örömmre derült.
Viharoktól én is félek,
kis hajómba jöjj be, kérlek!
Ha Te leszel kormányosa,
elmerülni nem fog soha!
Kis hajómat Lelked szele
röpíti: égi cél fele.
S ha kikötök túlsó parton,
téged dicsér hála-lantom.
Megmentetted az életem,
néked zeng hálaéneke.

A SZENT ÉLET ÉS KRISZTUS ÖRÖMTELI VÁRÁSA

Titusz nagy feladat előtt állt, mert bizonyos dolgokat rendbe kellett hoznia a krétai egyház életében. A lelki-erkölcsi környezet hatása, amelyben a krétai keresztyének éltek, nem segítette a frissen megtért hívőket Jézus Krisztus követésében. A levél röviden és velősen így jellemzi ezt a környezetet: „Azt mondta valaki közülük, az ő saját prófétájuk: A krétaiak mindig hazudnak, gonosz vadak, rest hasak. Ez a bizonyosság igaz:...” (Tit 1,12-13) Mi lesz ilyen környezetben Jézus Krisztus megtért népével? Megmaradnak a Krétán általános pogány életmód mellett, vagy megtérésük magával hozza a szent életvitelt, az engedelmes Krisztus követést, az új, keresztyén életstílus kialakulását is? A levél szerint Titusz szolgálatának célja éppen az, hogy a Jézus Krisztusban hitre jutottak már ne a krétai, hanem a Jézus Krisztustól kapott életmintát kövessék. Ahogyan az apostol írta: „igazságosan és istenfélően éljünk a jelenvaló világon...” (Tit 2,12)

A második fejezet néhány sora (2,11-14) arra a szükségszerűségekre mutat rá, ami az életváltozást, az új életstílus kialakulását követeli meg. Isten üdvözítő kegyelme mindig kifejti az örökkévaló, mennyei, de a jelen életre vonatkozó, földi hatását is. Isten kegyelemből üdvözíti a Jézusban hívőket, de ugyanezen üdvözítő kegyelem neveli is Jézus követőit. Az evangéliumra egyszerre igaz, hogy üdvözít, és jelen életünket is átformálja. Olyan keresztyénségről a Titusz levél sem tud, amelyik a jelen életben hozott változás nélkül ígérne örök üdvösséget. Szükségszerű tehát, hogy a kegyelemből üdvösséget nyert ember élete ugyanazon kegyelem folytán változzék, formálódjon. Isten üdvözítő műve viszi végbe a hívő megszenteltetését. Hogyan történik mindez? Hogyan formálja át Isten üdvözítő kegyelme a hívő életét a jelen világban?

A 13. vers szerint: Isten üdvözítő kegyelme Jézus Krisztust visszaváró emberré tesz. Az evangélium ugyanis nem csak Jézus Krisztus üdvözítő váltáságművét, kereszthalálát tárja elénk, hanem Urunk győzelmes visszajöve-

telének ígését is. A keresztyének Isten üdvözítő kegyelme folytán várják Jézus Krisztust, jelen életük pedig e várakozás fényében folyik. Kérlek, kedves olvasó, figyeld meg, milyen pontosan határozza meg Isten Lelke a keresztyének jövőképét, váradalmát! „Várva ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését...” Először boldog reménységnek nevezi, majd Jézus Krisztus dicsősége megjelenéséről szól.

Isten kegyelme, a hirdetett evangélium befogadása azt eredményezi, hogy elkezdünk várni valamit. Nem csak vágyódunk utána, hanem határozottan várunk rá, számolunk és tervezzük vele. A jövőt illető biztos várakozás sokkal több, mint a bizonytalan vágyakozás. Isten üdvözítő kegyelme pedig az előbbire jogosít fel.

Amikor az életben biztosan számolunk egy esemény bekövetkezésével, akkor ezt a jelenünk is tükrözi. Gondoljunk egy gyermek születését megelőző időszakra. Bizonyosnak tekintjük, hogy a kisbaba meg fog születni. Így is szoktuk mondani: valaki kisbabát vár. Egy család várja, ami be fog következni. Kihat-e a kisbaba várt megszületése a várakozás idejére? Megváltozik-e az édesanya, az édesapa, vagy akár a tágabb család életrendje? A baba-várás semmi mást nem jelent, mint felkészülést arra, hogy mire megszületik a picit, minden készen legyen. A táplálkozástól a lakáskörülményekig, a ruhatár kialakításától az esetleg tervezett programok átgondolásáig sok mindent meghatároz az, hogy valaki babát vár.

A keresztyének várakozása nagyon hasonló a fenti példához. Úgy várunk Jézus Krisztus jövetelére, hogy mire megérkezik, készen legyünk. Várjuk őt, de nem az idő értelmetlen vagy tékozló mulatásával, hanem szent felkészüléssel, hogy az Úr népe megtisztított, szent nép legyen, amin nincs folt, vagy ránc (Ef 5,26-27).

Az Ige szerint a várakozás számunkra a boldog reménység beteljesedését hozza. A várakozás ideje, földi életidőnk boldog reménységben telik, majd pedig Jézus jövetelével a boldog re-

ménység beteljesedik. A reménység pedig két okból is boldog.

Reménységünk boldogságot jelent, mert várakozásunk örömteli. Urunk dicsőséges jövele számunkra nem félelmetes csapás és veszteség, hanem örömteli találkozás és nyereség. Jézus jövele a Heidelbergi Káté tanítása szerint is magában hordozza azt, hogy „engem pedig az ő többi választottaival együtt a mennyei örömbé és dicsőségbe önmagához átvizs” (52. kérdés-felelet). Jézus jön, és mennyei örömbé visz. Ahogyan ő maga ígérte: „... eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14,3). Boldog reménységünk tehát örömteli várakozást jelent, mert örömteli az esemény, amire várunk.

Ugyanakkor reménységünk boldogsága azt is magában foglalja, hogy éppen ez a reménység tesz boldoguló emberré minket. Isten üdvözítő kegyelme új, örök reménységet hozott számunkra, ennek reménysége pedig minden helyzetben boldogulóvá tesz. Akik Krisztust várják, boldogulni fognak a földi élet dolgaival. Éppen Krisztus jövetelének reménysége őriz meg attól, hogy a jelen körülményeinek tehetetlen rabjaivá, vagy nemtörődöm, gondatlan, lusta, falánk népséggé legyünk. Krisztust várva boldogulunk a házasság, a család, a munka, a pénz és életünk minden más területén, sőt, még a meghalásban is. A Krisztust váró élet boldog reménységben telik, olyan reménységben, amelyből boldogulás következik.

Várakozásunk, boldog reménységünk egyetlen pontra irányul: a megérkezésre. Azt a pillanatot várjuk, amikor valami láthatóvá, nyilvánvalóvá lesz. Az epifánia a megjelenés, a láthatóvá válás pillanata. Amit most mi még csak remélünk, az egyszer mindenki számára látható és nyilvánvaló lesz. Nézzük hát, hogy milyen az a reménység, aminek nyilvánvalóvá válására várunk!

Erre a kérdésre Isten Lelke hatalmas, túlradó választ ad a 13. versben: „... a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését...”

Reménységünk, várakozásunk egyetlen eseményre irányul. Várjuk, hogy nyilvánvalóvá legyen, kicsoda Jézus Krisztus: a megtartó, az üdvözítő, a megmentő. Reményünk, hogy nyilvánvalóvá lesz mindenki számára az ő dicsősége, és mindenki egyértelműen felismeri: Jézus Krisztus a nagy Isten! Az evangélium így mutatta be számunkra Jézus Krisztust, mi pedig várjuk, reméljük, hogy egyszer mindenki számára nyilvánvalóvá válik, hogy kicsoda a mi Urunk.

Várjuk, hogy Jézus Krisztus dicsőségesen fog megjelenni. A dicsőséges megjelenés a győztes sportoló vagy hadvezér megérkezése a győzelmi ünnepre. A dicsőséges érkezést mindig megelőzte a győzelmes küzdelem. Napjainkban is megható, felemelő pillanat, amikor az olimpikon, a győzelmes küzdelem után felállhat a dobogó legfelső fokára, megkapja a legértékesebb érmet, és megszólal az általa képviselt nemzet himnusza. Mennyire felemelő és ünnepi pillanat lesz, amikor a győzelmes, dicsőséges Jézus Krisztus érkezik majd az ég felhőin, angyalaival együtt (Mk 16,27)! Mindazok, akik várják őt, kimondhatatlan örömmel örülnek győztes Uruknek.

Jézus Krisztus dicsősége kétféle módon is felragyog majd. Urunk dicsőségében úgy jelenik meg, mint „megtartó Jézus Krisztusunk”, mint földön élő népének megtartója, üdvözítője. Tudatosul, hogy az egész üdvösség az övé. Győzelme éppen abban válik láthatóvá, hogy mindazok, akiket ő megváltott, üdvösséget kapnak. Beigazolódik, hogy akiket ő megtartott, azok örökre megtartatnak, akiket ő üdvözített, azok valóban üdvözülnek. Nem hiába jött el a földre, nem hiába tanított és halt keresztalált, nem hiába hirdettette az örömhírt szolgáltaival. A hatalmas, megmentő mű célba ér. A halál, a bűn, az ördög, mint vesztesek, végérvényesen elengedik a megváltottakat, mert a nagy, megtartó Jézus Krisztus győzött.

Egy kiránduláson rosszul lett az egyik fiatal, akihez mentőt kellett hívni. Elmondhatatlan megkönnyebbülést jelentett, amikor messziről felhangzott a sziréna hangja, majd pedig megpillantottuk a segítségül érkező orvost és ápolót. Nem maradtunk segítség nélkül!

Akik Jézus Krisztust várjuk, ugyanígy várjuk őt. Az evangélium hangja már hirdeti megmentőnk közeledtét! Milyen örömet jelent majd az érkezése! Milyen öröm lesz, amikor Jézus Krisz-

TÜRMEZEI ÉRZSÉBET NEM MONDOTT LE RÓLA

Lehajtott fejű kis diákfiú...
lányos arca el-elpirul.

Töredezett szavak: a rossz barát...
züllés, szökés... hányódás, fogság...
s most újra otthon, újra szabadon.

Nem kérdezem. Csendesesen hallgatom.
S végül hirtelen feltör valami
szorongó, esengő kérdés: „Azért
ne tessék rólam lemondani!”

Megnyugtatom. Indul. Utánanézek.

Igen, vannak boldog elindulások
Krisztus útján, és botlások, esések,
új fellángolások a közönyből.
„Ne tessék rólam lemondani!”

Ez a kérés órák, hetek után is
nyugtalanít és szívemen dörömböl.

Lehet, hogy én könnyen lemondanék.

Imádság, szeretet, intés, hiába:
Menj utadon! – De hogyan adnék
számot

annak, aki az elveszett egy bárányt
addig keresi, míg meg nem találja.

Őneki többre került, mint nekem.

Drágán vette: véren és életen.

Valaki lefestette Őt,
amint hamurakás előtt
térdel, és fűjja, hátha rejteget
még egy szikrányi életet,
s lángra lehet lobbantani!

Lemondana egyetlenegről is?

Hiszen véren vett tulajdonai!
Szégyen, ha bennünket kérlelni kell:
„Ne tessék rólam lemondani!”

Ma az a régi kis diákfiú
Krisztus szolgálja. Ige magvát szórja.
Örömhírt visz kicsinyeknek,
nagyoknak.

Igen, a hamu alatt szunnyadó
szikra ragyogó lánggal felloboghathat!

Ő nem mondott le róla.

tus megjelenésével testünket is megsza-
badítja majd a halál bilincsből! Milyen
örömet jelent majd, amikor a bűn hatal-
ma végképp semmivé lesz rajtunk! Nem

véletlen, hogy Pál apostol is Krisztussal
kívánt lenni, mert az mindennél jobb.

Örömteli a várakozásunk azért is,
mert akit várunk, az szeret minket, és mi
szeretjük őt. Olyasvalakit várunk, aki-
vel szeretetkapcsolat fűz egybe, még-
pedig örök, mennyei szeretetkapcsolat.
Akkor is örömmel várakozunk, ha földi
szerettünkkel találkozhatunk. Örömmel
toporog a szerelmes ifjú vagy leány a
fagyban, kánikulában, repesve várva az
autót, vagy vonatot, amelyen a szeretett
személy érkezik. Így várja az egyház a
mennyei vőlegényt, Krisztust. Örömmel
várja őt, és a dicsőséges eljövétel mutat-
ja majd meg: nem hiába!

Jézus dicsősége tündöklök majd abban
is, hogy ő nagy Istenként érkezik meg az
ég felhőin. Egykor átkozottnak tekintette,
és kárhoztatta őt a világ, mert ember lété-
re Istenné tette magát (Jn 10,33). Amikor
Jézus Krisztus eljön, valóban nagy
Istenként, isteni dicsőségében érkezik el.
Aki hittek benne, hálás hódolattal
tisztelték, engedelmes étellel szolgálták
őt, mind örvendeznek majd! Aki pedig el-
vetette Jézust, mint Istent, aki nem hódolt
előtte, nem rendelte alá életét akarátának,
az szégyenkezni és bánkódni fog.

Azáltal, hogy Jézust, mint nagy Iste-
nünket várjuk, életünk istentiszteletté lesz.
Minden dolgunkban szeretnénk megmu-
tatni, hogy mi Jézus Krisztus, a nagy Isten
előtt hódolunk, őt tiszteljük, szavát min-
dennél értékesebbnek tartjuk, és követjük.

A fő kérdésünk: élhetünk-e nagy Iste-
nünk és nagy üdvözítőnk, Jézus Krisztus
érkezését várva krétai életmód szerint?
Aki így tenne, nyilván azt gondolja:
„késik az én Uram” (Mt 24,48). Megma-
radhatunk-e hazugnak, gonosz vadság-
ban, lusta, falánk életvitelben? Semmi-
képpen! Megtartó Jézus Krisztusunk, a mi
nagy Istenünk érkezése neki kedves, szent
életre sarkall. Olyan munkára készítet,
amellyel ő bízott meg. Szeretnénk olyan
boldog szolgáló lenni, akiket Uruk érke-
zésekor jó munkában talál (Mt 24,46).
Szívünk vágya, hogy: „a békesség Istene
szenteljen meg titeket mindenestül, és
őrizze meg a ti egész valótokat, mind
lelketeket, mind testeteket feddhetetlenül
a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.”
(1Thessz 5,23) Várakozásunk közben
legyen a mi imádságunk is: „jőjj, Uram,
Jézus!” (Jel 22,20)!

Cs. Nagy János / Pécel

ÉBREDÉSI EMLÉKEK

Hálás szívvel gondolok vissza gyermekkoromra, amikor az elemi iskolában hívő tanítóimtól sokat hallhattam az Úr Jézusról, a misszióról, Molnár Máriáról, aki akkoriban készült haza, hogy beszámoljon szolgálatáról. Tíz éves voltam, amikor a misszionáriusnő Debrecenben járt, és elmondta missziói élményeit. Nagyon megragadó és lebilincselő volt a beszámolója. Mindenki megrendülve hallgatta őt.

Középiskolámat a református gimnáziumban végeztem. Az iskolába hívő teológusok jártak be, és hívogattak az akkoriban megalakuló SDG (Soli Deo Gloria Református Diákmozgalom) óráira. Érdekelt minket ez a lehetőség, de vallásánraink megtiltották, hogy részt vegyünk a foglalkozásokon. Bennünk azonban élt a vágy, már a név miatt is (ami Kálvin jelmondata volt).

Titokban kezdtünk járni az órákra, ami nem volt veszélytelen, mert az SDG-központ a gimnázium szomszédságában volt. Meg kellett tanulnunk ügyeskedni és lopakodva eljutni a vasárnap délutáni órákra. Ott nagyon jó volt a hangulat. A komoly bibliaóra után népdalokat énekeltünk, és tanulgattuk Balla Péter gyönyörű énekeit. Összebarátkoztunk sok hívő teológussal, s egy-egy barátság sok esetben egy életre szólt.

A tanáraink, úgy látszott, később beleszügyodtak az SDG munkájába, és nem szóltak ellene, de a gimnázium épületében nem lehetett SDG órákat tartani.

Amint később megtudtam, a hívő Vajda család akkoriban költözött Átányból Debrecenbe. Nemsokára élet támadt körülöttük, a család otthonában bibliaórákat, imaórákat tartottak.

Hamarosan megalakult a Bethánia CE Szövetség debreceni csoportja, aminek első vezetője lett Vajda Mária. Húga, Erzsébet Borbély Bélához ment feleségül, a harmadik Vajda-lányt Békefi Benő vette el. Egyszer megtudtuk, hogy a Bábaképző Intézet épületében vasárnap délután bibliaóra van. Elmentünk oda is. Az alkalmakat Vajda Mária tartotta, aki nagyon kedvesen, egyszerűen, de világosan hirdette az evangéliumot. Mi a terem emelkedő, félköríves pad-

jaiban szomjas szívvel hallgattuk az Igét.

A debreceni hívő atyafiak sokat imádkoztak ébredésért. Az Úr úgy válaszolt, hogy 1938-ban elküldte oda Steward Jakabot, a futballistából lett evangélistát.

ASZTALOS ZOLTÁN KÖSZÖNÖM!

Köszönöm hú Uram,
hogy Te megkerestél,
küzdelmek, próbák közt,
majd az enyém lettél.

Így lehettem Tiéd,
örökre megváltva,
irgalmas szíveden
békésen nyugodva.

Szerető kegyelmed
áldott, megbocsátott,
eltörölte bűnöm,
hordozta az átkot.

Ott a bús Golgotán
helyettem véreztél,
drága véred által
nagy áron megvettél.

Akkor ragyogott fel
éltém sötét egén
az a mennyei fény,
amely most is enyém.

Köszönöm életem,
benne vezetésed:
mindig velem voltál,
foghattam a kezéd.

Legyen áldott neved,
Meváltó Istenem!
Ezt majd trónod előtt
örökké zenghetem!

Ő tíz napon át hirdette a megtérés evangéliumát a zsúfolásig megtelt Kistemplomban. Szüleimmal együtt jártunk hallgatni a Szentírás örömhírét. Sokan jutottak akkor élő hitre. A hét éneke ez volt: „Ó, jöjj szívembe áldott Jézus, így száll imám most feléd...”. Az evangélizáció mélyen megragadott. Zsebpénzemből

azonnal vettem egy Bibliát, és naponta olvastam. Sok könyvet olvastam akkoriban, de a világ legszebb és legértelmesebb könyvének a Szentírás tartottam.

Mivel a Vajda család hajléka már nem tudta befogadni a hívők megszorodott seregét, egy nagyobb termet kellett bérelni a Piac utcán. (A CE Betánia Szövetség debreceni csoportjának vezetője később Dr. Szabó Mihály táblabíró lett.)

1944. június 2-án megkezdődött Debrecen bombázása. Rettenetes idők következtek. Isten mégis gondoskodott egy kis kikapcsolódásról: Szilicén, Aggtelektől északra, a visszakapott területen volt az SDG-nek egy üdülője. Augusztusban ide utaztunk néhányan pihenni. Többen érkeztek az ország más területéről is. A tábor vezetője Kiss Antal Jenő volt. Reggel és este hallgattunk igeszolgálatot, napközben pedig bejártuk a környék nevezetességeit (aggteleki cseppkőbarlang, dobsinai jégbarlang, Krasznahorka vára stb.). Jó volt itt csendben lenni, megpihenni a debreceni borzalmak után, valamint egy kissé megerősödni testileg és lelkileg. A vidék elmondhatatlan szépsége betöltötte szívünket hálaadással és békességgel. Akkor még nem sejtettük, hogy a háború súlyosabbik része még ezután következik.

Október elején egy SDG-órán nagy aggodalommal voltunk együtt, mert a közelgő front ágyúörgése egyre közelebről hallatszott. Azon az alkalmon Horszay Ede teológus testvérünk szolgált. Akkor világosan megérttem: Isten akaratára az, hogy meneküljünk el Debrecenből. Ezt meg is beszéltem szüleimmal, ők egyetértettek velem. Másnap hajnalban, váratlanul, a Hajdúszoboszló felől közeledő szovjet páncélosok a városhozánk közel eső szélét lőtték. Az utcán kétségbeesett emberek kiáltották, hogy az állomásról indul egy mentesítő vonat Nyíregyháza felé, amivel el lehet menekülni. Összeszedtük mi is a legszükségesebb dolgainkat, és hátunkon egy zsákkal kiszaladtunk a vasútállomásra. Sikerült még felkapaszkodni a szerelvényre, amely nemsokára el is indult. Ezzel életem új korszaka kezdődött el.

Asztalos Zoltán / Hajdúszoboszló

ÖSSZEOMLOTTAM – FELÉPÍTETT

Először életem mélységeiről kell vallanom ahhoz, hogy bizonyosságot tehessek arról a magaslatról, ahova Isten emelt fel engem.

Árvaként kezdtem földi életemet, mivel édesanyám koraszülöttként szült meg, betegen, szívelégtelenséggel, ezért szülei ott hagytak a kórházban. Ők lemondtak rólam, de Isten már akkor is bizonyította irántam való szeretetét, hiszen először a zsámbéki csecsemőotthonba kerültem, majd egy alföldi faluba, egy magyar, gyermektelen házaspárhoz. Tőlük kaptam az Eszter keresztnevet. Nevelő szülei révén római katolikus keresztségben részesültem, apukám tanított imádkozni, amit esténként, mint megszokást, gyakoroltam is. Nagyon megrázó volt számomra, amikor 13 éves koromban megtudtam, hogy nem ők az igazi szülei. Amíg lehetett, titkolták előttem ezt, azonban mindig éreztem, hogy valami nem az „igazi” a velük való kapcsolatomban. Ekkor értettem meg az osztálytársaim részéről kapott gúnyos megjegyzéseket is, mint: „intézeti” és „cigány”. Ugyanis egyúttal kiderült roma származásom is. Egyedül éreztem magam a családban és az osztályban is, nem voltak barátaim, nem volt kívül megosztani érzéseimet, fájdalmaimat sem.

Viszonylag korán megismerkedtem férjemmel, és fiatalon összeházasodtunk. Két gyermekünk született, akik most 13 és 11 évesek. Nagyon jó anyagi körülmények között éltünk, semmiben nem volt hiányunk, sőt mondhatni, felelőtlen és pazarló életet éltünk. Egyedül Isten hiányzott az életemből, életünkéből, ezért aztán semmi sem volt a helyén, semmi

sem működött jól: sem a házasság, sem a gyermeknevelés. Továbbra is magányos voltam. Isten már akkor próbált megszólítani, de én nem hallgattam rá, és nem engedtem neki, úgy gondoltam, megoldom egyedül az életem felmerülő problémáit. Ennek következménye lett: sok bűn, engedetlenség, félelem, sok szomorúság és egy nagy bukás, amely a házasságomat is kettétörte. Meggondolatlanul, nem törődve az intéssel, Isten stoptábláit figyelmen kívül hagyva, belementem egy botrányos életű, börtönviselt férfivel való kapcsolatba, akihez válásom után férjhez is mentem.

A rövid boldogságot hamar tragikus csalódások váltották fel, amelyben mindenki tönkre ment: a volt férjem, az anyukám, a gyermekeim, az új társam, de legfőképpen én. Teljesen összeomlottam. Ekkor találkoztam a bibliai tékozló fiú történetével, amelyben teljesen magamra ismertem. A boldogságot én is messze az Atyától kerestem, a világ kínálta örömeiben. Rádöbbentem, hogy az igazi szeretet és bűnbocsánat, a tiszta élet egyedül Istennél, a vele való kapcsolatban található meg. Elkezdtem járni a helyi református gyülekezetbe, hallgattam és olvastam az Igét. Nagy segítségemre volt egy női csendeshét, ahol megértettem és elfogadtam Jézus Krisztus bocsánatát, és elfogadtam egy új élet ajándékát. Ekkor új feladatot, értelmet és célt is kapott az életem. A személyes Igém ugyanis ez volt: „Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok.” (1Kor 3,9) Az igés lap hátoldalán pedig ez a magyarázat állt: „Mi lenne, ha időd, erőd, képességeid Jézus kezébe kerülnének? Nincs ugyan rá szüksége, de így

lehetünk a munkatársai.” Ekkor értettem meg, hogy nemcsak megbocsátott nekem, hanem használni is akar engemet az Úr!

Elhatároztam, hogy ezután Isten akaratára szerint szeretnék élni. Ehhez fel kellett számolnom a régi, bűnös életemet, ami azonban nem volt könnyű, hiszen sok embert érintett addigi engedetlenségem. Nagy segítség volt ebben – és ma is az – a gyülekezet közössége, a testvérek lelki gondozása, imádsága, védelme. Gyermekkorom óta sok lelki sebet hordozok, amelyek lassan gyógyulnak, de megtérésem óta nap mint nap tapasztalom Isten erejét, Igéjének vezetését, a testvéri közösség támogatását, bátorítását és intését.

Az új életem egyik nagy állomása az volt, amikor 2012 júniusában a gyülekezet előtt tehettem vallást Jézus Krisztusban megújult hitemről és életemről. Szívem vágya az, hogy egész életemmel szolgáljam az én Uramat, aki megbocsátotta minden bűnömet, és engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és hiszem, hogy megőriz és megáld a vele való közösségben.

Most készülök érettségire, szeretnék továbbtanulni tanító-hitoktató szakon. Vágyam, hogy gyermekek, különösen is hátrányos helyzetű, roma származású gyermekek között hirdethessem az evangéliumot, és életem példája által is erősítsék másokat abban, hogy igaz az Ige tanítása: „Azért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, íme, újjá lett minden” (1Kor 5,17).

(Eszter – a bizonyágtételének leírása óta – leérettségizett, és sikeres felvételi után boldogan készül hitoktatóként szolgálni Megváltóját. – a Szerk.)

FELTÁMADNI TILOS!

Feltehetően mindenki számára nyilvánvaló, hogy ez az intellektus – ami egyébként önmagában is merő képtelenség – nem a bibliai álláspontot képviseli. Még akkor sem, ha ez egy református lelkipásztor szájából hangzott el. Az valamelyest megnyugtató, hogy az illető nem volt gyakorló lelkipásztor, nem ment fel a szószékre,

nem szolgált gyülekezetben – mert valójában nem is létezett. Illetve létezett: de csupán a nagy magyar író, Szabó Dezső képzeletében.

Vajon miért adta az egykor oly népszerű elbeszélő egy református lelkipásztor szájába ezeket a szavakat? Egyáltalán, irodalmárként miként tévedt a teológia mezejére? Voltaképpen se-

hogyan. Azt le kell szögezni, hogy Szabó Dezsőnek igazából esze ágában sem volt a teológusok dolgába avatkozni. A „Feltámadás Makucskán” című írása, ahol ez az ominózus megjegyzés szerepel, inkább mondható politikai szatírnak, mintsem vallásos műnek – bár kétségtelen, hogy az egyház felé is komoly kritikát fogalmaz meg.

Szabó Dezső napjainkig a magyar irodalom egyik legellentmondásosabb, legvitatottabb alakja. Személyének megítélése körül komoly viták izzanak. Bekerült ugyan az új Nemzeti Alaptantervbe is, munkásságát, szakmaiságát azonban többen megkérdőjelezték. Főként a nemzeti radikalizmusát és antiszemitizmusát róják fel bűnéül, bár nem vitatják: személye és életútja sokkal bonyolultabb és árnyaltabb annál, hogy ilyen felületesen értékelni lehessen.

„Az elsodort falu” című regényével vált országos hírvé, ami igen rövid idő alatt a „keresztény-nemzeti” középosztály kedvenc olvasmányává lett. A „Feltámadás Makucskán” című kisregényét, amely a Bethlen-korszak megsemmisítő szatírája, a magyar irodalom talán legkáprázatosabb politikai pamfletje, csak valamivel később publikálta. Ebben (csakúgy, mint más műveiben) az arisztokráciát, a nagytőkét és a klérust bírálta.

A mű történetéről röviden: a két háború közötti tipikus magyar falvak egyikében, Makucskán – a szerzői utalások szerint valahol Baranyában, ám a térképen mégse keresse senki – húsvét napján feltámadnak a halottak. S ha már feltámadtak, részt szeretnének kérni az élők világából. A falu elhunytjai és az élők érdekei hamar összeütköznek, olyanmódra, hogy a nem mindennapi eseményből országra szóló politikai perpatvar kerekedik.

Az egyébként belső vívódásokkal terhelt magyar országgyűlés egymás ellen acsarkodó tagjai történelmük során most először értenek egyet valamiben. Jelesül abban, hogy a feltámadásnak semmiféle jogalapja nincs. A máskor tétovázó miniszterelnök sietve igyekszik kijelenteni: „a magyar kormány minden körülmények között helyén fog állani és ha egy falu feltámad, mi a szuronyok erejével fogunk a halál törvényes jogainak érvényt szerezni”. A kormányzat, karöltve az egyházzal, minden követ megmozgat, hogy a feltámadottakat visszaterelje a temetőbe. A kormányfő a baj elhárítása érdekében pl. „feltámadás-elhárítási kormányfőtanácsost” nevez ki.

A feszültség fokozódik, s bár az elhunytak eleinte mindenben csak moso-

lyognak, egyre inkább elkerülhetetlennek tűnik az összecsapás. Harcra végül mégsem kerül sor, mert diadalmaskodik a józan ész: a sírból előjöttek visszavonulnak a temetőbe. Ezt nem annyira a fenyegető erőszak, vagy a körmönfont praktikák miatt tették, hanem egy síró kislány miatt, aki korábban elhunyt édesanyját szerette volna megóvni attól, hogy még egyszer meg kelljen halnia.

A győzelem azonban így is győzelem. A kormány és a falu ünnepel. Ilyen hősi tettet nem lehet jutalmazatlanul hagyni: kitüntetik a főispánt, a főszolgabíró, de még a szolgabíró is. A hős lelkésznek pedig költői lelkületű püspöke küldi ajándékba saját kezűleg dedikált fényképét, amelyre az alábbi verssorokat írja:

„Míg te őrzöd az egyházat,
Ember ottan fel nem támad.”

Ennek hatására, valamint a helyi eseményektől mélységesen megilletve és megihletve maga a lelkész is ír egy rövid verset:

„Ó vándor, szaporázd lépted, ha a
messzi Makucska
szellős dombja hegyén tornya
elődbe tűnik.

Ott csupa hőst látandsz aprótól
felfele aggig:
fegyverrel mutaták: feltámadni tilos!”

A falu népe óvatosságból a temető bejárata fölötti „Feltámadunk” táblát leszedi, és helyébe egy másikat helyez „A honi föld örök pihenőt ad” felirattal. S legutoljára megérkezik a kormány sürgönye is: „A makucsikai esetből kifolyólag szükségesnek mutatkozott a magyar falvak nyugalmának fokozottabb őrzése stop. Ezért a magyar kormány a Mátra hegység legmagasabb csúcsán s az ország több más magaslati pontján figyelőtoronyokat létesített, ahonnan a jövőben tudós német szakemberek fognak éberrel őrködni magyar kartársakkal egyetemben, hogy a magyar falu fel ne támadjon stop”. Miniszterelnök stop.

Szabó Dezső elbeszélése óriási sikert aratott, előbb rádióhangjáték, majd nem oly régen film is készült belőle, jeles színészek közreműködésével. Aktualitása azóta sem évvült el, a szerző által megrajzolt folyamatok napjainkban ugyanúgy fellelhetők a politikában, a közéletben és az egyházi életben, mint a két világháború között.

A feltámadás tényének vitatása újra és újra előkerült az évszázadok során. Így azután napjainkban Krisztus feltámadásának, valamint az ember feltámadásának létét neves egyházi emberek, teológusok, lelképásztorok, gyülekezeti tagok egész sora vonja kétségbe. Néhány esztendeje Németországban készült egy felmérés az ottani lelkészek hitéről és hitvallásáról. A felmérés során a megkérdezetteknek több mint egynegyede tagadta, hogy van feltámadás, egyharmada úgy nyilatkozott, hogy nem hiszi a bűnök bocsánatát, ugyanennyi tagadta Jézus istenségét. A lelkészeknek alig valamennyivel több, mint fele vallotta, hogy szükség van Krisztus váltságművére, és csak egyharmada fogadta el a Bibliát szent iratnak. A mennyország létezésében már csak az interjúalanyok kevesebb, mint egyötöde hitt. S ezek nem is egyszerű egyháztagok voltak, hanem olyanok, akik magukat Isten szolgájának nevezik!

Ezek után már nem kell meglepőd-nünk azon, amikor egy magyarországi református lelkész így nyilatkozik meg Húsvét, a feltámadás ünnepe kapcsán: „mélyen elgondolkodtam azon, hogy ez a feltámadás szó mennyire 'sántít'. Kezdjük el belülről hallgatni ezt a szót, és úgy mondjuk ki: F E L T Á M A D Á S. Remélem ti is hallottátok, hogy van ebben a szóban valami nagyon mélyen rejlő agresszió. Van benne valami elfojtott indulat. Támadás! Feltámadunk? De mire támadunk fel? Kit, vagy kiket fogunk megtámadni?”

Ha ez nem egy nagyvárosi gyülekezet szószékén hangzott volna el (és ne tették volna fel a világhálóra), talán nem is ütköznénk meg annyira. Sajnos, nem egyedi jelenségről van szó, mert az efféle szemlélet egyre inkább terjed. Ezt tanítják a teológiákon, ettől hangos a bibliai racionalizmus emlőjén táplálkozó nyugati teológiai szakirodalom, ezt visszhangozzák többfelé a templomokban. A szemlélet abból a biblia-kritikából sarjadzik, amely közel másfél évszázada próbálja aláásni a Szentírás és a biblikus teológiai gondolkodás tekintélyét.

Ennek a gondolkodásmódnak „szüreteljük ma fanyar gyümölcsseit” hazánkban is. A 19. század második felében gyökeret verő irányzat egyik magyar-

honi jeles követője volt a református teológiai tanár és szótáríró, Ballagi Mór, aki pl. megkérdőjelezte Krisztus feltámadását. A szabadelvű teologizálás azonban másokat is magával ragadott, mint a költő-pap Tompa Mihályt, aki azt vallotta, hogy Jézus csupán példakép, ezért „vigyázni kell, az ember kórságba ne essék, mert sem a kegyesség álmodozásaiban, sem a kételkedés szőrszálhasogatásaiban nem áll az igazi világosság”. A halállal szemben így vigasztalt: „Ne rettegj halandó! Van óvszer a halál ellen, az igazság. Az igazságot tedd annakéért sajátoddá és leráztad teteleidről a múlandóságot. Öltözzétek fel az igazságot, mert az igazság (ami ebben az értelemben nem azonos Krisztus igazságával!) ragad ki a természeti

halálból”. Vélhetően ennek a megközelítésnek lett később eredménye az a széles körben elterjedt nézet, amely szerint mindannyian feltámadunk, mégpedig a gyermekeinkben, unokáinkban.

Istennek hála, azért egyházunkban nem mindenki gondolkodik így. Már Ballagi eszmefuttatásai sem maradtak válasznélkül: Filó Lajos, aki teológiai professzorként és lelkipásztorként a konzervatív református dogmatika híve volt, keményen támadta őt liberális nézeteiért. A két irányzat között azóta is ádáz küzdelem folyik. A bibliai racionalizmussal szemben többen több alkalommal felléptek, de napjainkban is akadnak olyanok, akik szembeszállnak a biblia-kritika vadhajtásaival! Akik a Szentírás talaján állnak, azokat ez a szemléletmód

soha nem fogja megingatni. Ők hiszik és vallják, hogy egyedül Jézusban van feltámadás, hiszen ő maga mondja nekünk: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él” (Jn 11,25). A feltámadásról szóló igei tanítás nem más, mint egy hatalmas örömhír, ami élő reménységként adatott a Krisztusban hívőknek, vigasztalásként és bátorításként minden újjászületett kereszténynek, és erősítésként a hitben való megmaradásra. Ahogy azt Füle Lajos bátyánk fogalmazta meg számunkra egyik versében, örök üzenetként:

„Feltámadott! Feltámadunk
Mi is Őerte s Ővele!
Húsvét van, drága vigaszunk,
Az örök élet ünnepe.”

Margit István / Pécel

BÓDÁS JÁNOS TÁNCOL AZ EGYHÁZ

Nem kell az Ige, sem a hit,
de mert adni kell valamit,
átadjuk a helyet a táncnak.
S áll a bál, ünnepel a hús,
a protestáns és a katolikus.
Táncban virrad meg a vasárnap.

Táncol az egyház. Ördögöt
ördöggel űzne. Ó, a balga!
A testnek kedvez, hízeleg,
mert lelkeken már nincs hatalma.

Szentség helyett paráznaság,
hit helyett szenvedély lobog.
Bor az Ige, prímás a pap
s a bálterem a templomok.

Táncol az egyház. Ennyi nép
a templomokba kéne, – de
„Isten dicsőségére” megy,
hát ki szólhatna ellene?

MÁTÉSZALKAI CSENDES NAP

A Biblia Szövetség tavaszi csendesnapját
2014. április 26-án, Mátészalkán,
az északi református templomban (Erkel Ferenc út 50.)
tartjuk, amire szeretettel hívjuk a Biblia Szövetség tagjait
és az érdeklődő testvéreket.
A program 10 órakor kezdődik és várhatóan 15.30-ig tart.
A gyülekezet szerény vendéglátással készül
az érkezők fogadására.
Lelki program: **Az Isten szolgája** (Jób könyve alapján)
Szeretettel vár mindenkit a vendéglátó gyülekezet és
a Biblia Szövetség

FONTOS KÉRDÉSEK

A Biblia Szövetség Fontos kérdések előadásorozata:
– április 13.: ELMARAD!
– május 11.: **Világhálóba akadva – a gyerekek halak vagy
halászok?** (Weberné Zsikai Mária)

*

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest, Nagyvárad téri
ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés
követ. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

*

Halottaink: † **Bugárszky Mátyás** (1918) Budapest,
† **Cser Antalné** (1936) Kiskunlacháza,
† **özv. Kovács Gáborné** (1921) Mátészalka,
† **dr. Sréter Ferenc** (1921) USA,
† **Szűcs Jánosné** (1922) Maklár,
† **Takács Lajos** (1919) Lajoskomárom,
† **Takács Lajosné** (1927) Lajoskomárom.

Ismét több olyan BSZ tagunkról értesültünk, akiket már ré-
gebben hívtunk haza az Úr. Elhunyt testvéreink hozzátartozóinak
az Úr vigasztalását kívánjuk. Emléküket megőrizzük.

*

**Tavaszi ifjúsági
csendesnap Pécelen, téma:
*Van közöm hozzá? – avagy
hogyan viszonyuljunk
a politikához?***

30+ kirándulás – 2013. március

MEGHÍVÓ

A Biblia Szövetség 26. rendes, éves közgyűlését és tavaszi csendesnapját tartja

2014. május 1-jén 10 órától
Budapesten, a Nagyváradi téri református templomban
(VIII. ker. Üllői út 90.).

* * *

Tervezett szakmai program, amiről a közgyűlés tárgyal és szavaz:

– *főtitkári beszámoló*, – *jelentések a 2013. év gazdálkodásáról és tevékenységéről*,
– *Felügyelő bizottság jelentése*, – *2014. évi költségvetés*, – *az alapító okirat módosítása*.

*

A lelki program: (Jób 1,8) **Isten szolgája, aki**

1. feddhetetlen, 2. igaz, 3. istenfélő, 4. kerüli a rosszat

*

Amennyiben a meghirdetett időpontban a közgyűlés határozatképtelen, akkor a megismételt közgyűlést **2014. május 1-jén, 10.30 órakor** a fent jelölt helyszínen tartjuk, amelyik már létszámba tekintet nélkül lesz határozatképes.

Kérjük a Szövetség tagjait, hogy 9.00-10.00 között a helyszínen aláírásukkal igazolják részvételüket, amikor majd kézhez kapják a közgyűlés tárgyalási anyagát is!

A regisztráció lezárása után érkező tagjaink a szavazásban – sajnos – aktívan nem vehetnek már részt. Az alapító okirat módosítási tervezete a www.bibliaszov.hu honlapon 2014. április 15-től megtalálható.

*

A Biblia Szövetség tagjait és az érdeklődőket szeretettel várja a BSz Tanácsa!

Tisztelettel kérjük Önöket, hogy személyi jövedelemadójuk szervezeteknek felajánlható 1%-át

– a **Biblia Szövetségnek**, adószáma: *19171982-1-13*, vagy

– az **Ébredés Alapítványnak**, adószáma: *18663585-2-13*, vagy

– az **Országos Bibliaiskola Alapítványnak**, adószáma: *19177115-1-13* utaltassák át!

Ezt megtehetik a jövedelemadó bevalláshoz mellékelt NAV-os nyomtatvány kitöltésével és adóbevalláshoz csatolásával. Az egyházaknak felajánlható 1% felhasználójaként is valamelyik protestáns felekezetet jelöljék meg! Ott nem az adószámot, hanem az adóhatóság által kiadott technikai számot kell beírni.

A **Biblia és Gyülekezet** című folyóiratra a **11742331-20003610** számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Az előfizetési díj 2014-ben: *belföldre*: 2.500,- Ft/év; (2.200,- Ft/pld. 10 pld. felett); *külföldre*: - *európai országokba*: 4.800,- Ft/év;
- *egyéb országokba*: 5.900,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címén

Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: *Szabó László*

* * *

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: *dr. Sípos Ete Álmos*; szerkesztő: *dr. Mikolicz Gyula*; tördelés: *Horváth Mária*
címlapfotó: Tavasz a BSZ székház kertjében

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza! Folyóiratunk legközelebb 2014 júniusában jelenik meg. Lapzárta: 2014. május 31.

Nyomatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Máza u. 3. – HU-ISSN 0866-2932 (nyomatott) – ISSN 2064-0269 (online)